Cum aduceţi închinare?

Cum aduceţi închinare?

„Maria deci, luând o măsură de mir de nard curat, de mare preţ, a uns picioarele lui Isus şi l-a şters picioarele cu părul ei; şi casa s-a umplut de mirosul mirului" (Ioan 12.3)

Ea nu venise să asculte o predică, deşi acolo era cel mai mare Învăţător. Oricât de important ar fi părut lucrul acesta, în acea zi ea nu se aşezase la picioarele lui Isus pentru a-I asculta Cuvântul (Luca 10.39).

Ea nu venise nici cu cereri. Odată, în cea mai deplină supunere faţă de voia Lui, I s-a aruncat la picioare, spunând: „Doamne, dacă ai fi fost aici, n-ar fi murit fratele meu" (Ioan 11.32). Dar astăzi ea nu se gândea să-şi prezinte rugăminţile înaintea Celui care era unica ei resursă. Nu, pentru că fratele ei era la masă.

Nu venise nici să se întâlnească cu sfinţii, deşi acolo erau mulţi copii iubiţi ai lui Dumnezeu, despre care se spune: „Isus iubea pe Marta, şi pe sora ei, şi pe Lazăr" (Ioan 11.5). Părtăşia cu ei era, fără îndoială, un lucru important, de care se putea bucura deseori, dar în acel moment nu părtăşia era ce urmărea ea.

Ea nu venise după o săptămână de muncă şi oboseală în lupta cu lumea, căutând să fie înviorată de El, deşi, ca orice credincios, şi ea cunoştea încercările din pustiu şi probabil că nimeni nu cunoştea mai bine ca ea izvoarele de înviorare care erau în El.

Ea venise tocmai în momentul când lumea îşi exprima ura cea mai profundă împotriva Lui (12.7), pentru a răspândi ceea ce avea pregătit de multă vreme - ceea ce era de mare preţ pentru ea, fiind tot ce avea aici pe pământ — asupra persoanei Celui care îi captivase inima şi îi absorbise toată afecţiunea.

Ea nu s-a gândit la Simon leprosul; a trecut alături de ucenici; fratele ei şi sora ei după came nu i-au atras atenţia; ci Isus singur îi umple inima şi ea îşi fixează ochii asupra Lui; inima ei nu bate decât pentru El, iar mâinile şi picioarele ei sunt de acord cu ochii şi inima ei. Ea unge picioarele lui Isus şi I le şterge cu părul ei.

Adorarea, omagiul, închinarea şi binecuvântarea sunt lucrurile la care se gândea ea, onorându-L astfel pe Cel care era totul pentru ea şi pentru inima căruia o asemenea închinare era o înviorare. Cei care nu sunt spirituali murmură (12.4), dar ea Îl are pe Domnul ca apărător; şi El nu poate să tacă faţă de o asemenea atitudine, arătând cum apreciază El prinosul unei inimi recunoscătoare, care-L preţuieşte la adevărata Sa valoare.

O amintire peste veacuri despre ce este închinarea este astfel consemnată în Cuvânt de Acela care a primit această manifestare şi în memoria celei care a făcut-o.

Spuneţi-mi, iubit cititor, aduceţi şi dumneavoastră o asemenea închinare? Sau veniţi duminica pentru a asculta o predică, pentru a vă spune rugăciunile, pentru a vă întâlni cu sfinţii sau pentru a vă înviora după cele şase zile de lucru? Dacă toate privirile ar fi îndreptate numai asupra Lui, dacă toate inimile ar fi pline numai de El, dacă fiecare ar fi hotărât să nu mai vadă pe nimeni decât pe Isus singur, cât de bogate ar fi laudele!

Noi nu vom veni cu vase de alabastru pline cu mir de nard, ci cu trupurile noastre pline de Duhul Sfânt, făcând ca un mănunchi de lucrări de har şi de adorare - cum nu a mai existat pe pământ - să se înalţe în onoarea Celui care este astăzi prezent în glorie. Fie ca noi să-L adorăm astfel în Duh şi în adevăr.

„Isus deci le-a spus: «Când veţi fi înălţat pe Fiul Omului, atunci veţi cunoaşte că Eu sunt şi că nu fac nimic de la Mine Însumi, ci cum M-a învăţat Tatăl vorbesc acestea. Şi Cel care M-a trimis este cu Mine; El nu M-a lăsat singur, pentru că Eu fac întotdeauna cele plăcute Lui» " (Ioan 8.28-29)